

Autor textu se velmi specifickým stylem popisování, či snad dokonce vyprávění, snaží popisovat jisté fenomény světa. Na začátku textu je možné se dozvědět, že existují jisté prvky, jejichž vnímání je neoddiskutovatelné, na druhou stranu každý takový prvek má svou neviditelnou dimenzi. A není nutné hledat a vytvářet mysteriózní nadpřirozeno. Neviditelné se, dle autora, skrývá uvnitř každé viditelné věci. Toto neviditelné je popisováno třemi způsoby, jako to co je *za* věcmi, to co se skrývá *uvnitř* a to, co se *pohybuje mezi viditelnými věcmi*. Příkladně – tma a vnitřní prostor našich těl, který si můžeme představovat, vzduch, který se pohybuje mezi viditelnými věci, vzduch, přes který vnímáme viditelné prvky apod. Autor tak tvrdí, že jsme neustále ve vztahu s říšemi neviditelnosti, vědomí neviditelného je běžnou součástí vnímání materiálního.

Dle autora existuje možnost poznávat jak viditelné, tak neviditelné dimenze. Je však třeba pozměnit způsoby našeho vnímání. Podle autora nám vnímání (a tím i poznávání) narušuje naše myšlení a jazyk, které nás vede k závěru, že nejsme ve vztahu s okolním světem. Autor tak vybízí k takové formě mluvy a vnímání, která by byla v souladu s našimi zvířecími smysly. A popisuje, jak lze takto vnímat. V jedné části se zabývá myšlenkou různého vnímání různých těl, příkladně rostlin. Autor se pokouší představit, jaké to je prožívat a vnímat fotosyntézu, vstřebávání minerálů kořeny. Samozřejmě, že jiným způsobem, než jak tomu je u lidských těl, ale tuto možnost vnímání připouští. Autor chce k plnému vnímání „přizvat duchy“ – myslí tím oslovování neviditelných dimenzí, sil, přítomností..., které pak následně dokáže probouzet ty smysly, které doposud při vnímání světa nebyly zapojeny, „dřímaly“. Tito duchové „*nejsou nedotknutelní, nejsou z jiného světa. Představují způsob, jímž k nám země začne promlouvat, když vkročíme zpátky do tohoto světa*“ (s. 93)

S autorovým postojem a argumentací souhlasím. Na první pohled by se mohlo zdát, že autor vychází z nějakých mysteriózních, spirituálních hodnot a učení, které by snad mohlo být pro někoho úsměvné či nereálné. Na autorově postoji si mi líbí právě ten fakt, že popisuje věci, které prokazatelně existují (vzduch), ale oživuje je zvláštním nábojem, dává prostor pro jiné vnímání, než na které je jedinec zvyklý z běžného, každodenního života; přidává jistou propojenost, provázanost a tendenci k úžasu, pokud nahlédneme věci z jiného úhlu, než jak jsme tomu navyklí. A při tom tyto neviditelné věci jsou přítomné, takové vnímání může existovat, autor si nevymýšlí nic, čemu by se muselo věřit, co se nedá běžnou zkušeností dokázat. A na tom své argumenty staví.

„S autorem nás pojí neviditelná sympatie“.